

Но насрѣща ѝ се зададе едно сжщество. Гордостъта го изгледа и потрепера отъ негодувание. Това сжщество бѣше смилено, облѣчено скромно, движенията му бѣха кротки. Лицето му бѣше красиво като слънце.

— Направи ми път! — извика високомѣрно Гордостъта.

— На драго сърдце! — отговори кроткото сжщество.

Отъ този благъ отговоръ Гордостъта се почувствува обидена.

— Ти ми се надсмивашъ? Какъ се осмѣлявашъ? — презрително и сърдито викна тя и гнѣвно се нахвърли върху кроткото сжщество.

То, обаче, не я отблъсна, не помръдна дори, а стоеше спокойно, самоувѣрено. Гордостъта се препъна и се сгромоляса на земята. Всичкитѣ ѝ сапунени мѣхури се спугаха и всичкитѣ ѝ стъклени висулки

се строшиха на парченца, — тя бѣше налетѣла на Скромността.

Е. Ешенбахъ

На нашитѣ абонатчета и на настоятелитѣ на списанието пожелаваме послучай хубавата пролѣтъ всичко добро въ живота. Богъ да ги дарува съ чисти радости и да ги предпазва отъ всѣко зло въ тия тежки времена. Ще дойдатъ пакъ свѣтли и мирни дни и тогава пакъ ще залѣе полята ни волната пѣсень на волни българи. Да очакваме съ твърдостъ и вѣра тѣзи спънчеви дни!